

נכנסה שבת ויצאה

נתבאר, שדבר שלא נגמרה מלאכתו, אבל ראה פני הבית או החצר, או נגמרה מלאכתו אבל לא ראה פני הבית או החצר, אסור באכילת קבע עד שיעשרוהו, וכל אכילת שבת אכילת קבע היא, ולכן אסורה בלא לעשר.

והנה אם ייחד את הפירות לשבת, הכל מודים שהחשיבם, ומעתה גם אחר השבת לא יאכל מהם בלא לעשר.

אבל נחלקו חכמים, מה הדין כשלא ייחדם לשבת, אבל אכל מהם עד כניסת שבת, ונשאר מהם לאחר השבת.

לדעת רבי אליעזר – מאחר שלא ייחדם לשבת, רק בשבת אסור לאכול מהם בלא לעשר, אבל אחר שבת חזרו להיות כבתחילה, ואוכל מהם עראי בלא לעשר.

ולדעת רבי יהושע – כיון שהחל באכילתם והגיע שבת, הוחשבו, ולא יאכל מהם גם אחר השבת עד שיעשר.

קביעות שבת למעשר

לעיל נתבאר, שלדעת רבי אליעזר במשנתנו, אכילת שבת חשובה, וטעונה מעשר, גם במקרה שלא נגמרה מלאכתו למעשר. [אבל אין הכרח שחכמים מסכימים עמו כפי שנתבאר לעיל].

ומבואר בברייתא, שכן דעת הלל, שכך שנינו בברייתא, שלדברי רבי יהודה, המעמר פירות ממקום למקום לקצור, שעדיין לא נגמרה מלאכתם למעשר, וקדש עליהם היום, הלל לבדו אומר שהוקבעו הפירות למעשר.

אבל כל דורו של הלל חלוקים עליו, ואומרים, שאין השבת קובעת תבואה למעשר, אלא אם כן נגמרה מלאכתה למעשר. וכך פסק רבין אמר רבי יוחנן.

קביעות חצר למעשר

לעיל נתבאר, שתבואה שלא נגמרה מלאכתה למעשר, אף על פי שראתה פני הבית או החצר, לא נקבעה למעשר, ואוכלים ממנה אכילת עראי בלא לעשר.

אמנם בברייתא מבואר, שנחלקו חכמים בדבר זה, רבי יוסי ברבי יהודה מתיר לאכול